

купваха училищния слуга съ торба орѣхи или съ тютюнъ, и той издѣбваше да грабне отъ учителската стая цѣли снопове вули; други ги добиваха чрезъ сродницитѣ си, които имаха честь да бждатъ близки приятели съ даскалъ Атанасъ. Помня обаче, че ние пестѣхме богатството си само за важни случаи, и геройски подлагахме ржце подъ прѣчката, пазейки билетитѣ за по-черни дни. Дяволи бѣхме!

Единъ день даскалъ Атанасъ се изгуби отъ очитѣ ни, напустна училището. Свършихъ основното училище при други учители, но тѣ не оставиха никакви спомени въ душата ми.

Спомнямъ си ясно учителя въ класното училище (тогава наричано „главно“), при когото ми нахъ отъ взаимното.

*

Той бѣше даскалъ Ю р д а н ъ (Неновъ) отъ Пазарджикъ.

Около четирейсетъ годишенъ мжжъ, съ характеръ пѣргавъ, живъ, припрянь, надаренъ съ голѣма енергия. Той имаше дарба на словото, речъ ясна, увлѣкателна, гласъ силенъ, който ставаше страшенъ въ минути на гнѣвъ. При него сопотското училище дойде въ процвѣтяване. Той привлѣче ученици отъ разни краища на България и пусна роякъ учители. Освенъ десетината общообразователни предмета, той въведе въ горнитѣ класове руски и френски езикъ, които скритомъ учеше едновременно съ ученицитѣ; въведе турската история на сръбски езикъ, въведе астрономия, въведе пиитика, въведе етика, въведе метафизика.

Геометрията преподаваше на Трапето—единъ голъ ржтъ надъ Сопотъ—дето ученицитѣ му из-